

Niet mijn zusje

Lisa Regan bij Boekerij:

De Josie Quinn-serie

Nu ben je van mij

De vrouw zonder naam

Haar moeders geheim

Haar laatste leugen

Diep onder de grond

Haar laatste hoop

Haar koude hart

Niet mijn zusje

Lisa Regan

Niet mijn zusje

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-599-0168-1

ISBN 978-94-023-2367-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Find Her Alive*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Alexandra Bochkareva / Trevillion Images

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2020 Lisa Regan

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd

trading as Bookouture

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In liefdevolle herinnering aan Jennifer Jaynes.
Ik zal je woorden missen.

Voordat de incidenten begonnen, ging Alex' vader vaak met hem het bos in, op avontuur. Zo noemde hij dat, maar Alex ontdekte al snel dat zijn vader het al avontuurlijk vond om de hele dag op een boomstam te zitten of in het struikgewas te liggen en door zijn verrekijker naar vogels te staren. Maar zijn vader, Francis, deed niet erg vaak aardig tegen hem, dus als hij mee het bos in mocht, zorgde Alex ervoor dat hij oplette. Hij zorgde ervoor dat hij geïnteresseerd leek en dat hij deed wat zijn vader hem vroeg zodra die dat vroeg, en precies op de manier zoals hij het hem opdroeg. Op een van die avonturen had Alex zo zijn best gedaan om braaf te zijn, dat hij daarna als beloning een eigen verrekijker kreeg. Die was niet zo groot of zo goed als die van zijn vader, maar Alex vond het fijn om al zijn bewegingen na te doen en te turen naar haviken, valken en uilen. Dat waren de vogels die zijn vader het interessantst vond. Grippers noemde hij ze.

'Het zijn roofvogels,' zei zijn vader. 'Jagers. Ze hebben heel scherpe ogen. Hoog in de lucht zien ze hun prooi al. Ze wachten op het juiste moment en slaan dan toe. Het zijn heel intelligente vogels.'

Alex wist niet wat ze intelligent maakte, maar hij wist dat zijn vader intelligentie belangrijk vond. Het was een woord dat hij vaak gebruikte. Hij hield niet van mensen die niet intelligent waren en Alex was altijd bang dat zijn vader hem niet intelligent zou vinden. Daarom had hij ook altijd een notitieboekje en een potlood bij zich, net als zijn vader. Hij was zes jaar en had nog maar net leren lezen en schrijven, dus hij kon niet net zoveel in zijn notitieboekje schrijven als zijn vader, en daarom maakte hij tekeningen van de vogels die ze bekeken.

Op een dag stonden ze in het bos bij een open plek, toen zijn vader hoog in de lucht een grote grijper spotte. Hij vloog zo hoog dat Alex niet kon zien wat voor soort vogel het was, maar zijn vader verzekerde hem dat het een havik was. ‘Let op, jongen,’ zei hij.

Uit de rugtas die hij van thuis had meegenomen haalde zijn vader een slang tevoorschijn. Alex deinsde achteruit en struikelde over een tak die op de grond lag. Met zijn achterhoofd klapte hij tegen een boom. ‘Au,’ riep hij.

Zijn vader stond anderhalve meter bij hem vandaan met de kronkelende slang in zijn hand en keek hem vernietigend aan. ‘Sta. Op,’ snauwde hij.

Alex krabbelde overeind. Hij legde zijn hand op zijn achterhoofd, dat vochtig aanvoelde. Zijn vingers raakten onder het bloed. Dat durfde hij niet tegen zijn vader te zeggen, want die wachtte tot hij weer naast hem kwam staan met een gezicht dat van woede steeds roder aanliep.

‘Sorry, pap,’ mompelde Alex en kwam weer naast zijn vader staan. Hij keek naar de open plek en toen naar de lucht erboven, ook al zorgde die beweging voor een pijscheut door zijn nek. De havik vloog nu vlak boven de boomtoppen.

‘Kijk,’ zei zijn vader. Hij gooide de slang naar het midden van de open plek. Meteen begon het beest in tegengestelde richting weg te kronkelen. Ineens was de havik er, op een paar meter afstand, zijn machtige klauwen vooruitgestoken als speren en zijn imposante vleugels volledig uitgespreid. Hij griste de kronkelende slang uit het gras en vloog moeiteloos weer de lucht in.

Alex’ vader keek de vogel vol ontzag na.

Alex voelde iets plakkerigs en warms over zijn nek naar beneden lopen. ‘Pap,’ zei hij zacht, ‘volgens mij heb ik verband nodig.’

Hij voelde nog een keer aan zijn achterhoofd en stak zijn hand vooruit om het aan zijn vader te laten zien. Dit keer zat zijn hele handpalm onder het bloed. Zijn vader keek naar hem, en het ontzag in zijn

blik ging langzaam over in walging. Een tijdje bleef hij Alex minachtend aankijken. Toen schudde hij zijn hoofd, snoof geïrriteerd en liep weg. Even keek Alex hem verbijsterd na. Zijn vader was al een eind bij hem vandaan toen hij zich omdraaide en hem nog iets toebeet, maar Alex verstond hem zo duidelijk, alsof hij rechtstreeks in zijn oor had geschreeuwd.

‘Domme jongen.’

Een koude, natte neus drukte tegen Josies arm aan. Daarna klonk er een jammerend gepiep. Toen het de bostonterriër niet meteen lukte om haar uit bed te krijgen, sprong hij boven op de dekens en begon hij aan haar oren en aan haar nek te snuffelen. ‘Trout,’ kreunde ze, en ze draaide zich om, om hem te kunnen zien. Een paar droevige bruine ogen keek haar aan.

Trout snoof naar haar en ging zitten. Hij keek haar ernstig aan met zijn goedmoedige zwart-witte kop, die hij schuin gedraaid hield. Zijn oren stonden rechtop als spitse torentjes. Zonder zijn snuit te bewegen piepte hij nog een keer. Ze krabbelde hem onder zijn kin.

‘Hoe laat is het, jongen?’ vroeg ze slaperig, ook al hoefde ze niet eens op haar wekker te kijken om te weten dat die over tien minuten zou moeten afgaan, op een werkdag tenminste. Vandaag had ze vrij. Sinds zij en haar vriend, Noah Fraley, met wie ze samenwoonde, Trout een half jaar geleden uit het asiel hadden gehaald, waren er een paar gewoontes ontstaan. De hond wekte hen vlak voordat hun wekker afging. Dan liet Josie hem naar buiten, en voerde hem als hij weer binnenkwam. Daarna gingen ze met z’n drieën een eind joggen, waarna Noah en zij naar hun werk vertrokken. Ook op vrije dagen weigerde Trout van die gewoontes af te wijken.

Josie en Noah werkten allebei bij de politie van de stad Denton, zij als rechercheur en hij als agent. Denton lag diep verscholen in de heuvels van Pennsylvania en besloeg ongeveer vijftienzestig vierkante kilometer. In het stadscentrum, waar zich de winkels, het politiebureau,

het postkantoor en de universiteit bevonden, waren de straten en gebouwen dicht op elkaar gebouwd, in een overzichtelijk rasterpatroon, met uitzondering van het uitgestrekte stadspark. De rest van de stad lag verspreid over een landelijk, bosrijk gebied, waar smalle tweebaanswegen doorheen slingerden. Ook al was Denton maar een kleine stad, er waren genoeg criminelen om de politie aan het werk te houden.

Josie draaide zich op haar zij en porde tegen Noahs schouder. ‘Tijd om op te staan,’ zei ze. Ze kreeg slechts een gebrom als antwoord.

‘Kom op,’ voegde ze eraan toe.

‘Zet je het koffiezetapparaat alvast aan?’ mompelde Noah.

Josie zwaaide haar benen over de rand van het bed. Trout sprong er enthousiast vanaf en rende kwispelend naar de slaapkamerdeur. Josie zette haar wekker af en liep traag de kamer uit en de trap af. Twintig minuten later was Trouts voerbak leeg en hadden Josie en Noah een snelle kop koffie gedronken en hun hardloopkleding aangetrokken. Josie zat op haar hurken in de hal en probeerde de opgetogen Trout zijn tuigje om te doen, terwijl Noah naar boven ging om zijn mobiel te halen.

‘We doen dit elke ochtend, vriendje,’ mompelde Josie terwijl ze probeerde het tuigje om Trouts rug vast te klikken. ‘Je weet dat je stil moet staan als ik het omdoe.’

Trout hield het bijna niet meer van enthousiasme. Hij sprong op om haar gezicht te likken, waardoor het tuigje weer half van hem afgleed. Josie lachte en Trout begon om haar heen te springen, waarbij zijn hele achterlijf heen en weer wiebelde tot hij het tafeltje in de hal raakte. Het tafeltje was zo klein dat het gemakkelijk van zijn plek geduwd kon worden, dus de tweede keer dat Trout het raakte, schoof het een stukje opzij. Twee sleutelbossen en een zonnebril kletterden op de vloer.

‘Shit,’ zei Josie. Gelukkig kon ze de zonnebril snel oprapen voordat Trout er bovenop kon gaan staan.

Noah kwam de trap af. Toen hij Josie met de zonnebril in haar hand

zag staan vroeg hij: 'Is je zus nog steeds niet langsgekomen om hem op te halen? Ze zal intussen wel een nieuwe hebben.'

Josie legde hem samen met de sleutelbossen terug op het tafeltje en probeerde de tegenstribbelende Trout weer zijn tuigje aan te trekken. 'Noah, we hebben het hier over Trinity. Weet je wel hoeveel die zonnebril heeft gekost? Weet je wel wat voor merk het is?'

Noah knielde en wees naar de vloer direct voor hem. Gehoorzaam ging Trout vlak voor hem zitten, zodat Noah gemakkelijk het tuigje en de riem vast kon klikken.

'Overloper,' mompelde Josie.

'Waarom zou ik het merk van Trinity's zonnebril weten?' zei Noah.

Josie rolde met haar ogen toen ze de deur uitliepen en langzaam de straat uit jogden, Trout voorop. 'Het is een Gucci, en ik vermoed dat zo één driehonderd dollar kost, misschien zelfs meer.'

Noah bleef abrupt staan en trok met de hondenriem Trout dicht naar zich toe. De hond keek hem nieuwsgierig aan. 'Wie betaalt er nou driehonderd dollar voor een zonnebril?'

Josie nam de riem van hem over en jogde verder. Toen hij weer naast haar was gekomen, zei ze: 'Een nieuwslezeres bij het ochtendprogramma van een grote zender. Ze is een beroemdheid. Ze kan zich met gemak een zonnebril van driehonderd dollar veroorloven.'

Noah schudde zijn hoofd. 'Doet ze nog steeds die copresentatie? Wanneer heb je voor het laatst iets van haar gehoord?'

Josie kreeg een ongemakkelijk gevoel, als een stomp in haar maag. 'Een maand geleden,' zei ze zacht.

'Dus je weet niet eens of ze nog steeds in die blokhut zit of dat ze alweer terug is naar New York City?'

'Ik denk dat ze nog steeds met haar vrijwillige retraite bezig is,' zei Josie. 'Ze heeft ook al weken niet met mijn ouders of mijn broer gepraat.'

'Ze heeft dus nog steeds met iedereen ruzie?'

Josie zuchtte. 'Nee, alleen met mij.'

‘Ben je er al aan toe om te vertellen wat er gebeurd is?’

Josie jogde nu een klein eindje voor hem uit. ‘Niet echt.’

Trout bleef staan om aan een telefoonpaal te snuffelen en Josie hield haar pas in. Nog voordat ze hem aankeek, voelde ze Noahs priemende blik. Zijn lichtbruine ogen stonden ernstig. ‘Josie, ik weet dat die breuk tussen Trinity en jou je dwarszit. Vertel me gewoon wat er is gebeurd. Je gaat je misschien wel beter voelen als we erover praten.’

‘Dat denk ik niet,’ zei ze. ‘Bovendien was je er voor een groot deel gewoon bij.’

Noah trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ja, ik kwam thuis van een nachtdienst. Ik wisselde een paar woorden met haar en toen raakte ze overstuur. Toen ben ik Trout gaan uitlaten. Ik heb geen idee wat er zich tussen jullie heeft afgespeeld, en toen ik thuiskwam was Trinity vertrokken. Vanaf dat moment heb jij je ellendig gevoeld.’

‘Ik heb me helemaal niet –’

Noah stak zijn hand op om haar af te kappen. ‘Ik weet dat je het niet wilt horen, maar er is de laatste tijd iets niet in de haak met jou. Je bent jezelf niet. Ik begrijp dat je wacht tot zij het initiatief neemt, en dat is prima, maar laten we er in ieder geval over praten terwijl je wacht. Misschien kan ik helpen.’

Trout was klaar met de telefoonpaal en begon aan zijn riem te trekken. Ze kwamen weer in beweging. ‘Je kunt niet helpen,’ zei Josie. Haar wangen werden helemaal warm toen ze terugsloeg aan het laatste gesprek met Trinity. ‘Ik ben niet op haar aan het wachten. Ik heb haar gebeld en ik heb haar berichten gestuurd, maar ze reageert niet. Ze weert me af.’

‘Dan moet je misschien maar gewoon die bril langsbrengen. Als je bij de blokhut aanklopt, moet ze wel met je praten.’

‘Dat kan ik niet maken.’

‘Wat dan wel? Of blijf je er gewoon in hangen, met die veel te dure zonnebril op het tafeltje, die jou er tot het einde der dagen aan herinnert hoe ellendig het allemaal is, zonder er iets aan te doen?’

Ze had willen zeggen dat ze dat eigenlijk wel van plan was, maar ze zweeg en ging iets voor hem uit lopen toen ze alweer bijna bij hun voordeur waren.

‘Josie.’

Ze ging weer langzamer lopen en keek hem aan. ‘Wil je echt weten wat er is gebeurd?’

EEN MAAND GELEDEN

Josie werd die ochtend eens een keer eerder wakker dan Trout en toen ze zich omdraaide, zag ze hem diep in slaap aan Noahs kant op het bed liggen. Altijd als Noah een nachtdienst had en Josie niet, sliep Trout bij haar in bed. Ze wist dat Noah er geen gewoonte van wilde maken om de hond op hun bed te laten slapen, maar Josie vond het fijn om haar hand uit te kunnen steken en zijn zachte, warme vacht te aaien. Door de slaapkamerramen viel zonlicht naar binnen. Ze krabbelde Trout tussen zijn oren. ‘Tijd om op te staan, jongen.’

Beneden in de keuken zat Josies tweelingzus Trinity Payne aan de eettafel achter haar laptop. Zonder Trinity een blik te gunnen, rende Trout naar de achterdeur om naar buiten gelaten te worden. Josie zette het koffiezetapparaat aan en bekeek haar zus.

Josie had haar zus zelden met ook maar één haartje verkeerd gezien, het was altijd alsof ze elk moment voor een camera kon gaan staan. Zelfs wanneer ze net uit bed was, had ze zo’n sprankelende televisieglamour. Maar nu had ze een trainingsbroek aan en twee sokken die niet bij elkaar hoorden. Haar lenige lichaam verdween zowat in een oversized NYU-sweatshirt. Josie had vaak voor de grap gezegd dat Trinity’s zwarte haar zo glansde dat je het als een spiegel kon gebruiken. Nu was het vettig, en het zat gebonden in een paardenstaart die eruitzag alsof Trinity het er halverwege bij had laten zitten. Ze droeg geen make-up,

had felrode oordopjes in en beet op haar onderlip terwijl ze haar laptop-muis heen en weer bewoog.

Josie schonk twee koppen koffie in. Trinity dronk haar koffie precies zoals zij. Ze liep om de keukentafel, zette Trinity's koffie naast haar laptop en trok toen een oordopje uit het oor van haar zus.

'Hé,' zei Trinity en keek Josie geërgerd aan. Ze wilde het oortje weer indoen maar Josie wipte nu ook het andere oortje los en trok het snoer daarna uit de laptop.

'Wat doe je?' Trinity's stem werd hoog en schrill.

Josie gebaarde naar het scherm. 'Ben je dat weer aan het terugkijken? Trinity, daar moet je echt een keer mee ophouden.'

Op het scherm ging het filmpje verder. Nu Josie de oortjes had losgetrokken, schalde de audio door de keuken. Het was het laatste stukje van een item dat de zender had uitgezonden, over een jonge vrouw in Arkansas die in het nieuws was gekomen omdat ze tweeëntwintig studiebeurzen aangeboden had gekregen door de beste opleidingen van het land. Na afronding van het item werd er teruggeschakeld naar de studio met Trinity en haar copresentator, Hayden Keating. Ze zaten naast elkaar aan een ronde tafel met allebei een oogverblindende glimlach op hun gezicht. 'Wat een uitzonderlijke jongedame,' zei Hayden, 'met een veelbelovende toekomst in het verschiet.'

'Haar mogelijkheden zijn eindeloos,' beaamde Trinity. 'Ze kan blijkbaar helemaal zelf kiezen naar welke school ze wil. Nogal belachelijk dat ze zich bij tweeëntwintig opleidingen had aangemeld, vind je ook niet?'

De eerste keer dat Josie het filmpje had gezien, was haar niet opgevallen dat Haydens gezicht verstarde van spanning, maar nu ze de beelden zo vaak had gezien, zag ze precies hoe Hayden zijn kiezen op elkaar klemde en een nepglimlach opzette. 'Belachelijk?' zei hij schamper. 'Ik vind het geweldig.'

Trinity glimlachte en maakte een wegwerpgebaar. 'O, het is ook geweldig. Ik bedoel alleen maar dat zo'n slimme en getalenteerde jonge

vrouw ook gewoon haar favoriete opleiding had kunnen kiezen en zich daar had kunnen inschrijven, in plaats van al dat geld te verkwisten aan inschrijvingen bij eenentwintig opleidingen waar ze uiteindelijk toch niet naartoe zal gaan. Wat kost een inschrijving tegenwoordig gemiddeld? In mijn tijd waren die behoorlijk duur. Ik neem aan dat die kosten alleen nog maar gestegen zijn.’

Een paar seconden bleef het pijnlijk stil. Daarna schraapte Hayden zijn keel en begon hij van de autocue voor te lezen. ‘Dan gaan we nu naar onze weerman voor de weersverwachting.’

Josie boog voor Trinity langs en zette het filmpje op pauze. ‘Je moet het van je afzetten,’ zei ze.

‘Van me afzetten?’ zei Trinity. ‘Die opmerking gaat mij m’n carrière kosten.’ Ze kwam overeind. De poten van haar stoel schraapten over de plavuizen van de keuken. Al ijsberend mijmerde ze verder. ‘Niet te geloven. Eén stomme opmerking en ik kan inpakken.’

‘Zo erg is het vast niet,’ zei Josie. ‘Wat je zei was niet eens zo verschrikkelijk. Ik heb presentatoren heel ongepaste dingen horen zeggen. Opmerkingen die racistisch waren of bekrompen. Wat jij zei was niet eens beledigend.’

Trinity stond abrupt stil en keek Josie aan. ‘Niet beledigend? Heb je enig idee wat de zender over zich heen heeft gekregen vanwege die opmerking van mij? Ik heb op tv mijn excuses aangeboden en een verklaring uitgegeven, en toch blijven er mensen woedend.’

‘Het waait wel over,’ zei Josie. ‘Het is intussen twee weken geleden.’

‘Ik ben nog nooit langer dan twee weken van de buis geweest sinds ik copresentator ben, Josie. Ik lig eruit. Dat zei Hayden zelf. Als er geen wonder gebeurt, zal de zender me gewoon vervangen. Ze hebben Mila Kates nu al gepolst. Ze zitten al maanden op haar te azen. Nu hebben ze een excuus om mij eruit te gooien en gaan ze haar een belachelijk bedrag bieden om mij te vervangen.’ Ze kreunde en staaarde naar het plafond. ‘Niet te geloven dat ik dat gezegd heb. Ik kan het woord belachelijk nooit meer gebruiken.’

Josie ging aan tafel zitten en nam een slok van haar koffie. ‘Mila Kates?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat die bij een abonneezender zat.’

‘Dat zit ze ook,’ zei Trinity. ‘Maar toen kreeg ze die stalker, weet je nog? Die verscheen gewapend bij een benefietactie voor zieke kinderen waar zij een verhaal maakte, en dreigde iedereen dood te schieten als zij niet met hem mee zou gaan. Ze heeft toen tijd gerekt en hem net zo lang weten te kalmeren tot de politie er was, die hem uitschakelde.’

‘O, ja,’ zei Josie. ‘Dat heb ik inderdaad op het nieuws gezien. Dat was maanden geleden.’

‘Maar het heeft alles veranderd,’ zei Trinity. ‘Het was enorm groot nieuws, en het draaide allemaal om háár. Dat stalkerverhaal betekende voor haar wat de vermiste meisjes uit Denton van vijf jaar geleden voor mij hebben betekend. Daarmee heb ik mezelf op de kaart gezet. Ik heb mijn baan te danken aan dat verhaal.’

‘En nu heeft jouw zender je hiernaartoe gestuurd om een verhaal te maken vanwege het vijfjarig jubileum van de doorbraak in die zaak,’ zei Josie. ‘Ze hebben je dus niet ontslagen.’

Trinity trok een wenkbrauw op en gebaarde naar de keuken. ‘Zie jij hier ergens productieiders of cameramensen? Ja, ze hebben me hiernaartoe gestuurd om dat verhaal te maken. Dat heb ik een week geleden aangeleverd. Mijn crew is teruggegaan naar New York City maar ik zit nog steeds hier. Ze hebben me niet teruggeroepen en dat gaan ze ook niet doen.’

Josie weerhield zich ervan om te proberen Trinity er nog een keer van te overtuigen dat de zender haar terug zou roepen. Haar zus had waarschijnlijk gelijk, en ongefundeerde geruststelling had geen zin. ‘Trinity, je zou bij elke zender aan de slag kunnen,’ zei ze. ‘Alleen al in de afgelopen vijf jaar heb je verslag gedaan van een paar van de grootste zaken van het land. Je hebt zelfs een paar primeurs gehad.’

Trinity wees met een priemende wijsvinger naar Josie. ‘Nee, dat waren jouw primeurs. Ik heb er alleen verslag van gedaan. Het waren niet mijn eigen verhalen.’

Nu trok Josie haar wenkbrauwen op. ‘Ik meen me toch te herinneren dat we niet al te lang geleden zelf een verhaal waren. Ik heb voor jou nog aan die verdomde aflevering van *Dateline* meegewerkt. Ik wilde dat helemaal niet, maar jij stond erop.’

Toen Josie en Trinity ongeveer zes jaar geleden voor het eerst kennis met elkaar hadden gemaakt, was Trinity correspondent binnenland voor de zender. Nadat ze foutieve informatie van een bron had gebruikt, had de zender haar verbannen naar Dentons lokale nieuwszender, WYEP, waar ze als verslaggever op locatie werkte. Toen Trinity een jaar bij WYEP werkte, speelde ze een doorslaggevende rol in de beruchte zaak van de vermiste meisjes van Denton, waarin ze de verantwoordelijke criminelen had ontmaskerd en hun misdaden aan het licht had gebracht. Dat verhaal had Trinity haar huidige baan opgeleverd.

In die tijd wisten ze nog niet dat ze familie van elkaar waren. Ze waren nog gewoon rechercheur en verslaggever, en lagen regelmatig met elkaar overhoop. Eerlijk gezegd kon Josie Trinity niet uitstaan. Ze was overdreven ambitieus en aasde altijd op een grote primeur. Het waren karaktereigenschappen die Josie later steeds meer was gaan waarderen. Twee jaar na de zaak van de vermiste meisjes werden er menselijke resten gevonden bij het woonwagenkamp waar Josie was opgegroeid. De uiterst gecompliceerde zaak leidde er uiteindelijk toe dat ze ontdekten dat ze tweelingzussen waren. Toen ze allebei nog maar drie weken oud waren, was Josie ontvoerd. Ze was op een afstand van een paar uur rijden van haar tweelingzus opgegroeid bij een kwaadaardige vrouw, wie haar mishandelde. Die vrouw had het huis van de Paynes in brand gestoken, en de autoriteiten en het gezin Payne waren er toen van uitgegaan dat Josie bij de brand was omgekomen. Hun verhaal was goud voor de tv-zenders omdat het gezin Payne na dertig jaar herenigd werd, maar ook omdat Josie en Trinity elkaar al kenden voordat ze wisten dat ze familie waren en al een tijdlang samen aan belangrijke zaken hadden gewerkt. Met zo’n smeuge familiegeschiedenis en Trinity’s bereidheid om op tv

haar verhaal te doen, sleepte ze haar baan als copresentator binnen, en zat ze geramd.

Tot nu.

‘O, alsjeblieft zeg,’ zei Trinity. ‘Tegenwoordig is iets na twintig seconden alweer oud nieuws. Helemaal niemand interesseert zich nog voor ons gescheiden-tweelingverhaal.’

Josie hield een opmerking binnen over het feit dat Trinity hun traumatische verleden had gebruikt om carrière te maken. ‘Trinity, je bent goed in je werk. Misschien blijf je niet bij deze omroep, maar je vindt heus wel ergens een plek. Alles komt goed. Dat weet ik zeker.’

‘Ja, alles komt goed voor Mila Kates. Ik mag al blij zijn als ik mijn oude baantje bij WYEP terug kan krijgen.’

‘Echt, Trinity,’ zei Josie, ‘je overdrijft.’

‘O ja?’ Toen Josie geen antwoord gaf, legde Trinity haar hand op haar hart. ‘Ik heb iets groots nodig. Iets groters dan de zaak van de vermiste meisjes. Groter dan Mila Kates. Niet een of andere zaak die jij al hebt opgelost en die ik dan kan herkauwen. Ik moet zelf een verhaal zien te vinden en dan niet zomaar een oud verhaal.’

‘Ik dacht dat er een regel was dat journalisten nooit zelf het verhaal moesten worden,’ zei Josie.

Trinity rolde met haar ogen. ‘O, zeker. Dat leren ze je op de school voor journalistiek, maar zo werkt het al lang niet meer. Kijk maar naar Mila Kates. Kijk maar naar die vent die voor onze grootste concurrent werkte. Hij heeft een boek geschreven over zijn eigen leidinggevenden die een jaar lang een van zijn primeurs tegenhielden, en die is nu ook beroemd.’

Josie herinnerde zich die verslaggever nog. ‘Zijn verhaal lag dan ook heel gevoelig. Dat ging toch over seksueel grensoverschrijdend gedrag in de entertainmentsector?’

‘Ja.’

‘Als hij verslag had gedaan van een taartenbakwedstrijd in een klein gehucht, dan was hij niet beroemd geworden. Hij had een goed verhaal nodig.’

‘En ik dus ook,’ riep Trinity uit. ‘Ik heb iets nodig waar alle omroepen een moord voor zouden doen. Niet letterlijk natuurlijk. Iets wat niemand nog gedaan heeft. Ik moet zelf iets doen. Iets...’

‘Wanhopigs?’

Trinity keek haar afkeurend aan. ‘Iets ambitieus. Iets wat inslaat als een bom.’

Het idee stond Josie niet aan en de blik in Trinity’s ogen ook niet. Het was geen ambitie. Het was wanhoop.

‘Ik denk dat het met je carrière wel goed komt,’ zei Josie. ‘Je hebt echt al iets opgebouwd.’

Trinity wees naar haar. ‘Je ziet het verkeerd. Je denkt waarschijnlijk dat ik gek ben, maar dat ben ik niet, Josie. Alles wat ik heb opgebouwd, staat op het spel.’

‘Je hebt één ondoordachte opmerking gemaakt, Trin. Er zijn zat beroemdheden die ergere dingen hebben gedaan en die zijn ook teruggekomen.’

Er werd aan de achterdeur gekrabd. Trinity liep naar de deur en liet Trout binnen. Hij liep haar voorbij en duwde met zijn kop tegen Josies hand om te worden geaaid. Josie aaide de zachte haartjes achter zijn oren.

Trinity liep terug om de tafel en ging weer achter haar laptop zitten. Ze opende het filmpje weer. Toen het begon af te spelen, stak Josie haar hand uit en klapte de laptop dicht. ‘Genoeg,’ zei ze. ‘Doe niet zo geobseedeerd. Ga een stuk hardlopen. Ga douchen. Doe iets om je gedachten te verzetten.’

Ze schrokken allebei op toen Trout fel begon te keffen. Direct daarna klonk boven het lawaai uit het opengaan van de voordeur. ‘Ik ben thuis,’ riep Noah.

Trout stormde de hal in. Zijn nagels tikten op de hardhouten vloer. Noah begroette hem en kwam daarna de keuken binnen. Zijn slordige bruine haar zat in de war en er zaten donkere kringen onder zijn lichtbruine ogen. Hij had een in bruin papier verpakt doosje bij zich.

Josie keek snel naar de klok. ‘Wat doe je al zo vroeg thuis? Zware nacht?’ Trout rende enthousiast tussen hen heen en weer en blafte steeds even kort, tot Noah bukte en hem nog eens aaide.

‘Gretchen heeft me wat eerder afgelost. We kregen een melding van een groot feest buiten de campus en toen we daar aankwamen, vlogen die lui alle kanten op. Ik ben de hele nacht bezig geweest om minderjarige drinkers op de bon te slingeren.’

Trout vond inmiddels dat hij genoeg geaaid was en liep naar de hoek van de keuken waar zijn water en voer altijd stonden. Hij kwam met het voerbakje in zijn bek naar Josie toe. ‘Altijd leuk,’ zei Josie terwijl ze Trouts bakje vulde. ‘Hoeveel van die studenten deden de lerarenopleiding?’

Noah glimlachte. ‘Je bedoelt hoeveel van hen ons hebben gesmeekt om ze niet te bekeuren omdat ze anders hun carrière in het onderwijs wel gedag konden zeggen? Veertien.’

Josie schudde haar hoofd. ‘Wat is dat?’ vroeg ze terwijl ze naar het pakje wees dat Noah vasthield. Het paste met gemak in zijn handpalm.

Hij bekeek het zelf ook nog even. ‘Dat lag buiten. Het is voor Trinity.’

Trinity stak haar hand uit naar het pakje en Noah glimlachte. ‘Is dit jouw manier om te zeggen dat je bij ons intrekt? Dat dit al je postadres is?’

Trinity duwde haar koffiekop aan de kant zodat ze ruimte had voor het pakje en begon het direct uit te pakken. ‘Ik heb dit adres niet opgegeven.’

‘Dit is het tweede pakketje al deze week,’ zei Noah.

‘Nou ja, goed. Ik heb m’n assistent gevraagd of ze wat dingen uit mijn kantoor kon opsturen. Waar had ik ze anders naartoe moeten laten sturen?’ zei ze geïrriteerd.

Noah stak zijn handen in de lucht. ‘Rustig maar,’ zei hij. ‘Het was maar een grapje. Het is prima.’ Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht en Josie wist dat hij nu alweer een grap ging maken. ‘Trouwens, ik vind dat je de logeerkamer heel gezellig hebt gemaakt.’

Trinity reageerde niet. Ze keek in het doosje. Haar gezicht trok wit weg. Ze schoof het pakje opzij en dronk haar koffiekop leeg.

‘Waar heb je dit gevonden?’

‘Wat ik al zei. Buiten.’

‘Het pakje is niet gefrankeerd,’ zei Trinity. ‘Waar lag het precies?’

Josie keek over Trinity’s schouder en zag dat er inderdaad geen postzegels op zaten en er stond ook geen afzender op. ‘Wat is dat dan?’ vroeg Josie. ‘Wat zit erin?’

Trinity pakte het doosje en drukte het tegen haar borst. ‘Niets belangrijks. Ik ben gewoon benieuwd omdat het niet gefrankeerd was. Waar lag het, Noah?’

‘Het lag in de brievenbus, aan het begin van de oprit,’ zei Noah. ‘Je weet wel, waar al onze post bezorgd wordt.’

Met haar vrije hand pakte Trinity haar laptop van de tafel. Ze keek Noah aan en ineens schoten haar ogen vuur. ‘Heb je er problemen mee dat ik hier ben?’

‘Trin, hij maakte een grapje,’ zei Josie.

‘Is dat zo?’ beet Trinity haar toe. ‘Waarom was hij dan aan het rondsnuffelen in mijn kamer?’

‘Ik ben niet in je kamer geweest,’ zei Noah. ‘Ik liep er alleen een keer langs toen de deur openstond.’

Trinity hield haar laptop en het doosje stevig tegen zich aangedrukt en zette een stap in de richting van Noah. ‘Je wilt me hier niet hebben,’ zei ze uitdagend.

‘Dat is niet waar,’ zei Noah.

Het bleef even stil, terwijl Trinity hem aankeek alsof ze een beslissing aan het nemen was. ‘Ik voel het wel aan als ik ongewenst ben.’

‘Waar heb je het over?’ zei Noah. ‘Doe niet zo belachelijk.’

Josie kromp ineen bij die toevallige woordkeuze en ze wist dat haar zus nu helemaal zou ontploffen. Trinity’s wangen werden rood en ze perste haar lippen op elkaar. ‘Trinity,’ zei Josie om de boel te sussen, ‘je weet dat je hier altijd welkom bent. Alsjeblieft –’

Voordat ze uitgesproken was, stormde haar zus de kamer al uit. Josie

en Noah hoorden hoe ze de trap op stampte en met een klap de deur van de logeerkamer achter zich dichtsloeg. Trout keek verschrikt op van zijn voerbakje. Hij keek hen een voor een aan met gespitste oren tot Josie hem geruststelde. ‘Het is wel goed, jochie.’

Noah stak verontschuldigingend zijn handen omhoog. ‘Het spijt me. Het was echt maar een grapje.’

‘Dat weet ik,’ zei Josie. ‘Ze heeft het gewoon moeilijk op het moment.’

Noah fronste zijn wenkbrauwen. ‘Komt het wel goed met haar? Het lijkt wel of ze helemaal de weg kwijt is.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei Josie met een zucht. Ze keek naar het klokje van de magnetron en zag dat ze bijna naar haar werk moest. ‘Ik ga wel met haar praten. Kun jij een rondje met Trout lopen?’

Noah liep achter haar aan naar de hal, met een enthousiaste Trout op zijn hielen, en pakte de hondenriem van de haak. Josie ging met een zwaar gemoed de trap op. Ze had Trinity nog nooit zo meegemaakt. Heel even vroeg ze zich af of ze hun moeder moest bellen. Shannon had dertig jaar ervaring met hoe je Trinity moest aanpakken, wat behoorlijk veel meer was dan Josie, en ze had ook allerlei ups en downs in het leven meegemaakt. Maar Trinity was niet naar haar ouders gegaan om haar wonden te likken. Ze was naar Josie gekomen. Josie hoorde Trinity rondlopen in de logeerkamer.

‘Trinity?’

Ze wilde de deur openmaken maar dat lukte niet.

‘Ga weg,’ riep Trinity.

Josie duwde nog een keer tegen de deur, maar merkte toen dat er iets tegenaan stond, waardoor hij niet open kon. ‘Heb je iets voor de deur gezet?’

Er klonk geritsel van papieren en een gedempt geluid van neerplof-fende spullen. Smeet ze haar kleren nu in het rond? Uiteindelijk zwaaide de deur open en stond Trinity voor haar, met een doodsbлек gezicht. Haar blauwe ogen waren groot van boosheid en nog iets anders, wat Josie

niet helemaal kon plaatsen. ‘Over een paar minuten heb je voorlopig geen last meer van me.’

‘Trinity, serieus,’ zei Josie. ‘Je overdrijft. Je kunt hier zo lang blijven als je wilt. Dat weet je toch? Noah maakte maar een grapje.’

‘Wat zeggen ze ook alweer over grappen?’ vroeg Trinity. ‘Er zit altijd een kern van waarheid in.’

Josie wilde reageren, maar toen ze over Trinity’s schouder de toestand van de logeerkamer zag, was ze sprakeloos. Haar koffer lag geopend op het tweepersoonsbed en puilde uit van kleren en schoenen. Op het dressoir stond een doos waar allemaal vellen papier uit getrokken waren. Een andere doos lag op z’n kant op de vloer naast een bonte verzameling van paperassen, kleding, sieraden en kantoorbenodigdheden. De televisie die Noah boven het dressoir had opgehangen, zat volgeplakt met post-its in allerlei verschillende kleuren. Op de crèmekleurige muren hingen allemaal krantenberichten en foto’s. Josie probeerde het in zich op te nemen maar het was te veel om in één keer te behappen. Ze wees naar een serie foto’s aan de muur achter Trinity. ‘Is dat een skelet?’

Trinity draaide zich om en liep door de kamer terwijl ze papieren van de muren griste en in de doos op het dressoir propte. ‘Bemoei je er niet mee,’ zei ze tegen Josie.

Josie ging de kamer binnen en struikelde zowat over een Louis Vuitton-stiletto. ‘Dit lijkt wel een commandocentrum. Wat is dit allemaal?’

Trinity bleef snel paperassen van de muur trekken, voordat Josie de kans kreeg om te zien wat erop stond. Josie dacht enkele prints van een autopsierapport te herkennen, en een paar die leken op een proces-verbaal. Ze probeerde er iets van te lezen voordat Trinity ze weggriste en in de doos stopte. Van één vel kreeg ze in ieder geval de woorden ‘Psychologisch profiel’ mee, maar Trinity had ze inmiddels allemaal verzameld en nu hing alleen nog hier en daar een afgescheurd hoekje aan de muur. Daarna stortte ze zich op de televisie met de post-its. Ook